

Z OBSAHU	Rodina má prorocký rozměr. Homilie papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: Flavian Mankin, Fortunat Bakalski a Ivan Romanov	06
	Bude ještě koho zachraňovat? Zprávy a dojmy z Erbílu	07
	Obnovit smysl pro posvátno. Příspěvek k Národnímu eucharistickému kongresu III.	11

TRADICE OTCŮ

Ze spisu „O městě Božím“
od svatého Augustina (354–430)

Pravou obětí je každý čin, který konáme, abychom se spojili ve svatém společenství s Bohem, to jest čin směřující k tomu nejvyššímu dobru, jímž můžeme být skutečně blaženi. Obětí je i člověk ve jménu Božím zasvěcený a Bohu zaslíbený, pokud odumírá světu, aby žil Bohu. Vždyť i to patří k milosrdenství, které prokazuje každý sám sobě. Proto je psáno: *Milosrdenství měj se svou duší, chceš-li se líbit Bohu.*

Také celá vykoupená obec, to znamená shromáždění a společenství svatých, je obětována jako univerzální oběť Bohu skrze Velekněze, který obětoval sám sebe v utrpení za nás, abychom byli tělem tak vznešené hlavy.

Proto nás apoštol napomenul, abychom svá těla přinášeli v oběť živou, svatou a Bohu milou, to at' je naše duchovní bohoslužba, a abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu, ale změnili se a obnovili svoje smýšlení, abychom dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohudobé a dokonalé. My sami jsme tou celou obětí. Říká: *Protože mi byla dána ta milost, říkám každému z vás: Nikdo at' si o sobě nemyslí více, než co se patří myslet, ale myslte skromně ve shodě s tím, v jaké míře udělil Bůh každému víru. Jako máme v jednom těle mnoho údů..., tak i my, i když je nás mnoho, jsme jedním tělem v Kristu, k sobě navzájem jsme však údy. Máme rozmanité duchovní dary podle milosti, která nám byla dána.*

To je tedy oběť křesťanů: počtem mnozí, v Kristu jedno tělo. To také slaví Církev ve svátosti oltářní, kterou věřící dobře znají. V té se Církev také ukazuje, že v tom, co obětuje, se obětuje ona sama.

Giorgio Vasari a Federico Zuccari: Poslední soud (1579). Foto: Flickr, storem (CC BY-SA 2.0)

Nadejde moje hodina

V místě vzdáleném více než 10 tisíc kilometrů a době vzdálené více než 400 let došlo k události, která nás nemůže nezajímat. V ekvádorském městě Quito obdařila Matka Boží v období 1588–1634 Církev šesti zjeveními, která se svým obsahem obdivuhodně týkají našeho kontinentu a naší doby. Omilostněnou osobou byla mladá abatyše ctihodná Mariana de Jesús Torres (1563–1635), představená kláštera sester Neposkvrněného počtí. Matka Boží se představila jako Naše Paní Dobrého zdaru.

Kromě záležitostí, které se týkají přímo Ekvádoru a samotného kláštera a které se již naplnily, hovoří prorocí o katastrofálním stavu, v jakém se ocitne katolická církev v období od poloviny 20. století. Se stoletým předstihem předpověděla Naše Paní vznik zednářských sekt.

Již v úvodním zjevení v klášterní kapli viděla tehdy ještě velmi mladá sestra Mariana tři meče s nápisy: „Budu trestat hereze“, „Budu trestat bezbožnost“, „Budu trestat nečistotu“. Satanské sekty ovládnou všechny společenské vrstvy a proniknou přímo do srdce rodin, aby kazily samotné děti a doslova zmařily jejich nevinnost. Svátost manželství, která je symbolem spojení Krista s jeho Církví, bude v pravém slova smyslu zprofanována. Rodiny budou znesvěceny zednářským zákonodárstvím, které podporuje a usnadňuje hříšný život. Takřka vymizí nevinnost a panenství a s nimi kněžská povolání. Klérus opustí své ideály, kněží budou zanedbávat své svaté povinnosti. Upadnou do strašné lhodě a vyhasne v nich božská láska. Ti, kteří by

Dokončení na str. 2

Foto: <http://www.archatl.com>

Berlín: Útoky na křesťanské uprchlíky

Policejní odbory požadují oddělené ubytovny pro křesťanské a muslimské uprchlíky. Místopředseda frakce CSU Hans-Peter Friedrich řekl listu *Die Welt*, že Německo musí od samého začátku prosazovat pravidla právního státu a vyžadovat na muslimských spolcích „respekt k našemu právnímu řádu a kultuře“.

Předseda frakce CDU Volker Kauder požaduje, aby se muslimské organizace jasně distancovaly od útoků na křesťany. Předseda Kurdské obce v Německu Ali Ertan Toprak řekl, že útočníci nemohou mít v Německu právo na azyl.

Kathnet

Dokončení ze str. 1

měli mluvit, budou mlčet. Kněží a řeholníci, kteří by měli být solí země, zbloudí a budou to oni, kdo urychlí Boží tresty. Jen malé stádce odolá všeobecnému odpadlictví a bude mnoho trpět. To připraví dobrým pastýřům nesmírné utrpení.

„V této tragické době temnot bude zlo triumfovat. Ale nadejde moje hodina, ve které záračným způsobem sesadím pyšného a zlostného Satana, ocitne se pod mojí nohou, bude spoután v pekelné propasti a Církev bude zbavena krutého tyranství.“

Z oněch stručně naznačených žalostných příznaků neschází skutečně naši době ani jeden. Kdo má uši k slyšení, slyš.

Lubomír Štula
redaktor týdeníku Světlo

„Rodina je naším spojencem“ Papež František na Světovém setkání rodin

V závěru své apoštolské cesty na Kubu a do Spojených států amerických zavítal papež František do Filadelfie na Světové setkání rodin. V úvodním setkání s biskupy, kteří přijeli do Filadelfie z různých částí světa jako doprovod účastníků setkání, pronesl pozoruhodnou obsáhlou reflexi pastoračního poslání biskupů ve vztahu k rodinám. „Rodina pro Církev není důvodem starosti, nýbrž radostným potvrzením Božího požehnání v mistrovském díle stvoření. Každý den ve všech koutech planety se Církev raduje spolu s Pánem za dar početného zástupu rodin, které i v nejtěžších zkouškách ctí sliby a střeží víru... Rodina je naším spojencem, naším oknem do světa, rodina je zřejmostí neodvolatelného Božího požehnání určeného veškerému potomstvu těchto obtížných a nádherných dějin stvoření, kterému jsme povoláni sloužit,“ řekl mimo jiné.

Na závěrečnou mši svatou se sjely téměř dva miliony účastníků. Papež je vybídl k otevřenosti k působení Ducha Svatého a zdůraznil také význam malých gest lásky. A v závěru pozval rodiny na další světové setkání do Dublinu v roce 2018. Svědectvím o různorodosti rodin, které přijely na setkání s papežem, bylo procesí s dary, v němž šli představitelé různých kontinentů. O rozměrech akce svědčilo také svaté přijímání. Rozdávalo je půl druhého tisíce kněží a jáhnů, připravených na půl milionu komunikantů. Text homilie, již papež při této mši svaté pronesl, přinášíme na straně 4.

„Krátký pobyt, avšak plný milostí,“ zhodnotil papež František průběh setkání. „Modlím se, aby tyto dny modlitby a zamyšlení nad důležitostí rodiny pro zdravou společnost povzbudily všechny rodiny v trvalém úsilí o svatost. Modlím se, aby rodiny v Církvě spatřovaly věrnou průvodkyni, ať již budou procházet jakoukoli zkouškou.“

RaVat

Afrika zachrání manželství a rodinu, slibuje kardinál Sarah

„Bude to Afrika, a tudíž Církev, kdo zachrání rodinu,“ řekl kardinál Robert Sarah v rozhovoru pro *National Catholic Register*. Kardinál Sarah, rodák z Guiney, který nyní působí jako prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, prohlásil, že „manželství mezi mužem a ženou je též manželstvím mezi člověkem a Církví, která je nevěstou Kristovou. Zničit první svazek znamená zničit i ten druhý. A tomu se Afrika v žádném případě nepodvolí.“

Africký kardinál, který přednesl proslov na Světovém setkání rodin ve Filadelfii, řekl, že ačkoli rodina v dnešním světě čelí vážným obtížím, „jsem přesvědčen, že muži a ženy, zejména mladí lidé, touží po velkých věcech“. Církev, dodal, by měla pomáhat věřícím, aby usilovali o svatost „a nevzdávali se, přestože je to ohromný závazek“.

Pokud jde o volání po změně v učení Církvě o manželství, kardinál Sarah zdůraznil, že učení je třeba chápat nikoli jako soubor pravidel, ale jako Boží zákon. „Jestliže kněží, biskupové a také synodní otcové zvažují nauku, jako by hleděli do výlohy starožitnictví, a nikoli na živé tělo, obávám se, že zrazují své poslání,“ řekl.

CWN

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Národní svatováclavská pouť 2015

Národní svatováclavská pouť ve Staré Boleslavi vyvrcholila mší svatou na Mariánském náměstí, kterou celebroidl plzeňský biskup Mons. František Radkovský. Homilii pronesl pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka. Kromě jiného byla pouť pozoruhodná přítomností dvou významných hostů. Oslav se zúčastnil vyšší arcieparcha kyjevsko-haličský, arcieparcha kyjevský Svjatoslav Ševčuk a arcibiskup z Minsku-Mohylevu Tadeusz Kondrusiewicz.

Kardinál Dominik Duka se v homilii vyjádřil také k současné uprchlické krizi: „Chceme-li jim pomoci a zachránit to, co naše civilizace budovala po padesát generací našich předků ve vzájemné spolupráci česky, německy i hebrejsky mluvících obyvatel této země, musíme spolu, v rozumné věcnosti a soucitu usilovat o nastolení míru. Nelze je oddělit. Podlehout citovému hnutí, stejně jako škrtnutím, udělali bychom zákonitě chybu. Je třeba, jak řekl papež František, zastavit agresí. Proto vyslal státního sekretáře kardinála Pietra Parolina, aby žádal v OSN o mezinárodní pomoc v místě konfliktu všemi dosažitelnými prostředky nevyjímaje ani vojenský zásah schválený bezpečnostní radou OSN, aby byly odstraněny příčiny, které vyhánějí lidi z domovů. Nestačí tedy charitativní pomoc v utečeneckých táborech na Středním východě a v severní Africe. Je třeba obnovit administrativní, ekonomické a sociální služby, zajistit přijmout a ošetřit bezradné uprchlíky, ale připravit je k urychlenému návratu do jejich zemí, aby je budovali, obdělávali a mohli tam žít ve svých domovech a svým navykklým způsobem. Rovněž tak je třeba vyzvat mladé utečence, muže, aby bránili své domovy a země.“ Na konci poutní mše svaté vyzdvihl poděkování rodinám s dětmi.

O rodině hovořil také arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz. Ve výrazném projevu upozornil na nutnost zaujmout odpovědný postoj ke svobodě: „Dveře politických a ekonomických systémů se otevřely Kristu, jak říkal svatý Jan Pavel II. Svoboda, kterou jsme dostali, je velkým darem a zároveň úkolem, který nelze vždy snadno splnit. Začal čas materialismu. Život, který ale není ve shodě s Boží vůlí, vede k záhubě. Katastrofou dnešní doby je krize morálky, krize rodiny, pokles porodnosti i manipulace s největším Božím darem, kterým je život.“

RC, *apha.cz*

Pochod pro život v Bratislavě

V neděli 20. září zažila Bratislava největší manifestaci od roku 1989. Na Národní pochod pro život dorazily desetitisíce lidí. Téma druhého ročníku pochodu, jenž navazoval na košický pochod z roku 2013 – *Radost ze života* –, podtrhla skvělá atmosféra celého týdne, zejména však nedělní vyvrcholení na Náměstí SNP.

„Je zřejmé, že se zde zformovala nová angažovaná generace. A je také zřejmé, že se tedy stejně jako před 25 lety musí něco změnit,“ uvedl *Konzervativny Denník Postoj*.

Bohatý desetidenní program vyvrcholil v neděli průvodem centrem města. Od rána byly v chrámech slovenského hlavního města slaveny bohoslužby zaměřené na téma ochrany života od početí. Přestože bylo možné vybrat si z 15 kostelů, ani do jednoho se lidé nevešli a všude stály desítky lidí venku. Dlouhý průvod zaplnil celé město. Lidé drželi v rukou transparenty s nápisy *Jsem pro život, Dítě je dar* nebo *Život je výzva*. Nepřehlédnutelné bylo také velké množství slovenských vlajek.

Pochod pro život podpořily osobnosti veřejného, politického a náboženského života a přijela také celá řada zahraničních účastníků. Hlavním iniciátorem pochodu je slovenská biskupská konference. Marek Michalčík, koordinátor pochodu, k tomu poznamenal: „Věděli jsme, že šance na úspěch pochodu by zvýšila morální záštita ze strany Církve. Biskupové nám ale před dvěma lety vyrazili dech, když na naši žádost reagovali nabídkou, že se stanou hlavními organizátory.“

RC

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

Řád bratří kazatelů začne slavit své dvojkulatiny. Na setkání dominikánské rodiny v Praze 10. října zahájí Česká dominikánská provincie oslavy 800. výročí založení řádu. Svatý Dominik Guzman, původem ze španělské Caleruegy, shromáždil již v roce 1215 první bratry kazatele v jihofrancouzském městě Toulouse. Společně se snažili kázáním, disputacemi a osobními rozhovory pomoci katarům k návratu do Církve. 22. prosince 1216 schválil řád pro celou církev papež Honorius III.

Od té chvíle se dominikánský řád podivuhodně šíří v celé Evropě. Bratři s velkou chutí, entuziasmem a v síle Ducha Svatého zakládají konventy zvláště v univerzitních městech a hlásají slovo Boží. V roce 1221 bylo již 25 klášterů s třemi sty řeholníky v několika zemích. V polovině 13. století tvořilo řád přes deset tisíc dominikánů žijících v několika stech konventů. Na začátku 14. století bylo konventů 590 v osmnácti dominikánských provinciích. Nelze v tom nevidět dílo Božího Ducha.

Téma jubilejního roku je shodné s vlastním smyslem Řádu: „Poslání kázat Evangelium“. Jsme vyzváni vrátit se zpět řádovým kořenům a připomenout si, jak svatý Dominik vysílal své první bratry. Měli opustit svůj dům, svou rodinu i vlast, aby mohli s radostí a svobodně svědčit o Kristu a přivádět druhé k němu. Bratři se na toto poslání připravují intenzivní modlitbou a důkladným studiem.

Jedním z řádových hesel je *Veritas*. Je naší povinností hájit a předávat objektivní pravdu – tu Boží o záchraně v Ježíši Kristu, který je jedinou Cestou k Otci a jediným Dárcem života věčného; a také tu přirozenou o počátku a důstojnosti lidského života a o pravém manželství a rodině. Kéž by se nám řádové jubileum stalo povzbuzením k věrnosti a horlivosti v tomto svatém poslání.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy

RODINA MÁ PROROCKÝ ROZMĚR: PLODÍ ŽIVOT A ZJEVUJE BOHA

Homilie papeže Františka při mši svaté na Světovém setkání rodin

Dnes nás Boží slovo překvapuje působivým alegorickým jazykem, který nás nutí k zamyšlení, i pronikavými obrazy, které nám kladou otázky. V prvním čtení (Nm 11,25–29) Jozue oznamuje Mojžíšovi, že dva muži z lidu prorokují a bez pověření hlásají Boží slovo. V evangeliu (Mk 9,38–48) Jan říká Ježíšovi, že učedníci někomu bránili vyhánět zlé duchy v Ježíšově jménu. A tady je to překvapení: Mojžíš i Ježíš svoje spolupracovníky napomínají za jejich uzavřené smýšlení. Kéž by byli všichni prorocy Božího slova! Kéž by byli všichni s to konat zázraky v Pánově jménu!

Důvěra v Božího Ducha

Ježíš naráží na nevrzivost u lidí, kteří nepřijímali, co konal a říkal. Pohoršovala je jeho otevřenost poctivé a upřímné víře mnoha lidí, kteří nebyli součástí vyvoleného Božího lidu. Učedníci sice jednali v dobré víře, avšak pokušení pohoršovat se nad svobodou Boha, který sesílá deště na spravedlivé i nespravedlivé (Mt 9,45) bez ohledu na byrokracii, oficialitu a vyhrazené kroužky, ohrožuje autenticitu víry, a proto musí být rozhodně odmítnuto. Proto jsou Ježíšova slova o pohoršení tak přísná. Pro Ježíše je netolerovatelným pohoršením vše, co ničí a kazí naši důvěru ve způsob, jakým jedná Duch.

Bůh, náš Otec, rozsévá svoji přítomnost v našem světě, poněvadž „v tom záleží láska: ne že my jsme jako první milovali Boha, ale že on si zamiloval nás“ jako první (srov. 1 Jan 4,10). Tato láska nám dává hlubokou jistotu: jsme Bohem hledáni, jsme jím očekáváni. Tato důvěra nabádá učedníka, aby podněcoval a doprovázel růst všech dobrých iniciativ. Bůh chce, aby se všechny jeho děti účastnily slavnosti evangelia. Tomu, co je dobré, nebraňte – říká Ježíš –, ale naopak pomáhejte růst. Zpochybňovat působení Ducha a vyvolávat dojem, že nemůže působit v těch, kteří nejsou z „naší skupiny“

a kteří nejsou „jako my“, je nebezpečným pokušením, které nejenom zabraňuje konverzi k víře, ale znetvořuje víru.

Gesta něhy, sympatie a soucitu

Víra otevírá „okno“ čínorodému působení Ducha a dokazuje nám, že se stejně jako štěstí a svatost pojí k nepatrným gestům. „Kdokoli vám podá číši vody

kává večeri, jako snídaně připravená tím, kdo umí doprovodit ranní vstávání. Jsou to rodinná gesta. Je to požehnání před spaním a objetí při návratu po dlouhém pracovním dnu. Láska se vyjadřuje malými věcmi, pozorností k drobnostem všedního dne, které způsobují, že stále vnímáme chuť domova. Víra roste, když je žita a utvářena láskou. Proto jsou naše rodiny, naše domovy autentickými domácími církvemi. Jsou to vhodná místa k tomu, aby se víra stávala životem a život rostl ve víře.

Ježíš nás vybízí, abychom nekladli překážky těmto malým zázračným gestům, a chce dokonce, abychom je vyvolávali a nechávali růst. Chce, abychom život vedli tak, jak se nám představuje, a pomáhali při probouzení těchto nepatrných gest lásky, jež jsou znamením jeho živé a čínorodé přítomnosti v našem světě.

Sv. Anna a sv. Josef (chrám sv. Barbory v Kutné Hoře)
Foto: Flickr, waitscm (CC BY 2.0)

Rodina je domácí církví. Je to místo, kde se víra stává životem a život roste ve víře.

proto, že jste Kristovi..., nepřijde o svou odměnu,“ říká Ježíš (Mk 9,41). Jsou to nepatrná gesta, která se člověk učí doma, rodinná gesta, která se ztrácejí v anonymitě každodennosti, ale odlišují jeden den od druhého. Jsou to gesta matky, babičky, dědečka, dítěte, bratra. Jsou to gesta něhy, sympatie a soucitu. Gesta jako teplé jídlo podané tomu, kdo oče-

Společný dům lidské rodiny

Můžeme se proto ptát: Jak se snažíme žít tuto logiku ve svých rodinách a společnostech? Jaký typ světa chceme zanechat svým dětem? Na tyto otázky nemůžeme odpovědět sami. Duch nás volá a vyzývá, abychom na ně odpovídali spolu s velkou lidskou rodinou. Náš společný dům již nemůže tolerovat neplodná rozdělení. Kéž v nás naše děti nacházejí oporu pro společenství, a nikoli v rozdělení. Kéž v nás naše děti nacházejí lidi schopné sdružovat se s jinými, aby tak vzešlo veškeré dobro, které rozesel Otec.

Ježíš nám říká: „Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lk 11,13). Kolik moudrosti je v těchto slovech! Vskutku, pokud jde o dobrotu a čistotu srdce, nemáme být příliš na co hrdí! Ježíš však ví, že pokud jde o děti, jsme schopni velkodušnosti, která nemá mezí. Proto nás povzbuzuje: budeme-li mít víru, Otec nám dá svého Ducha.

My křesťané, Pánovi učedníci, prosíme rodiny světa, aby nám pomohly. Tolik se nás dnes účastní této slavnosti, a to v sobě už má něco prorockého. Je to druh zázraku v dnešním světě, který je unaven z vynalézání nových rozdělení, rozkolů a pohrom. Kéž bychom všichni byli proroky! Kéž by se každý z nás otevřel zázrakům lásky k dobru své vlastní rodiny a všech rodin světa – a mluvím tu o záracích lásky, abychom tak mohli překonat pohoršení malicherné, zastrašené a do sebe uzavřené lásky, která nemá s druhými trpělivost!

Jak by bylo krásné, kdybychom mohli všude, i za našimi hranicemi povzbuzovat a doceňovat toto proroctví a tento zázrak! Obnovme svoji víru v Pánovo slovo, které vybízí naše rodiny k této otevřenosti a zve všechny, aby se podíleli na proroctví oné smlouvy mezi mužem a ženou, která plodí život a zjevuje Boha. Kéž nám pomáhá, abychom měli účast na proroctví pokoje, něhy a rodinné lásky, na prorockém gestu trpělivé a láskyplné péče o naše děti a prarodiče.

Každý člověk, který si přeje vytvářet rodinu, jež učí děti radovat se z každého

skutku, který přemáhá zlo, rodinu ukazuje, že Duch je živý a činorodý, ať nachází naši vděčnost a naši úctu v jakémkoli národě bez ohledu na to, odkud je nebo k jakému náboženství patří.

Kéž nám Bůh všem dopřeje, abychom prorokovali radost evangelia – evangelia rodiny a její lásky. Ať nás všechny jakožto Pánovy učedníky obdaří milostí být hodni oné čistoty srdce, která se nepohoršuje nad evangeliem.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce, kráceno)*

AMERICKÉ RODINY NEZKLAMALY

Světové setkání rodin ve Filadelfii a papežská cesta do Spojených států vstoupí do historie díky skvělému přijetí, jaké Američané a zejména rodiny připravili Svatému otci. Američtí katolíci s papežem v řadě věcí nesouhlasí, když však přijel do jejich vlasti, přijali ho jako Petra a byli za to odměněni milostí a radostí ze setkání s ním.

Když jsem několik dní před Františkem přijel do Spojených států, ihned jsem se dozvěděl, že takzvaný „Františkov efekt“ tady neexistuje. Během posledních dvou let nedošlo k žádné podstatné změně náboženské praxe. Co více, ukázalo se, že navzdory zvěstem o všeobecné Františkově popularitě není současný papež stále ještě oceňovaný tak pozitivně jako Jan Pavel II. Kromě toho jsou otázky, v nichž Američané mají poněkud jiný názor než František. Domnívají se, že papež nezná americké realie a jeho kritika kapitalismu se odvolává na argentinskou verzi svobodného trhu, který není ani tak svobodný, jako spíš zkorumpovaný. Další otázkou je obrana manželství a rodiny v kontextu nedávné legalizace tzv. homosexuálních manželství. Bez ohledu na to, co František na toto téma skutečně říká, v Americe proslul především jako autor výroku „kým jsem já, abych soudil gaye“. Znamená to, že není vnímán jako silná

opora pro rodiny v jejich boji s diktaturou politické korektnosti. Stěžoval si mi na to pravoslavný taxikář eritrejského původu. Tvrdil, že jeho církve by nikdy nepřistoupila na takový přístup k ho-

Foto: <http://www.splendorofthechurch.com.ph>

Američtí katolíci s papežem v řadě věcí nesouhlasí, když však přijel do jejich vlasti, přijali ho jako Petra.

mosexuálním svazkům. V podobném duchu, ale už agresivněji, vykřikovali na ulicích Filadelfie letniční kazatelé. „Bible říká, že homosexualismus je hřích, a váš papež to nechce přiznat,“ hlásali ze svých megafonů.

Nicméně navzdory těmto i jiným výhradám američtí katolíci dokázali

velkodušně abstrahovat od všech různic a když za nimi František přijel, viděli v něm pouze Petra. To je katolická víra a ti, kdo se k ní hlásí, ukázali, že jsou vskutku katolíci. Světové setkání rodin a zejména jeho poslední dva dny otevřené pro všechny, byly nádhernou manifestací životnosti americké církve. Ačkoli šlo o světové setkání, vzhledem k vzdálenostem se jej účastnili především Američané. Když jsem se snažil prodat davy, viděl jsem v podstatě celé Spojené státy, stát po státu. Jen tu a tam se zatřepotala vlajka Kanady nebo několika zemí Latinské Ameriky.

Mezi rodinami strávil František poměrně málo času. Na desetidenní cestu sotva pět hodin. Nebyl čas mluvit o problémech nebo očekáváních spojených se synodou. Daleko déle byli s rodinami někteří kardinálové a biskupové, kteří se účastnili celého setkání. Snad právě oni přenesou do synodální auly skutečné problémy a radosti rodin, kterým se věnovalo setkání ve Filadelfii.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Flavian Mankin, Fortunat Bakalski a Ivan Romanov

Po převzetí moci v Bulharsku zahájili komunisté útok proti opozičním stranám, proti pravoslavné a následně i katolické církvi. Tomuto pronásledování padlo za oběť několik duchovních. Od roku 1998 probíhá proces blahořečení tří „Božích služebníků“.

„Očista od reakčních živlů“

9. září 1944 došlo v Bulharsku ke státnímu převratu, proněmecká vláda byla svržena a zemi obsadila sovětská armáda. Záhy následoval teror proti lidem spjatým s bývalým režimem, ale také proti osobám odmítajícím nastolení komunismu v zemi, a to především proti inteligenci – učitelům, kněžím, spisovatelům, novinářům, politikům demokratických stran ad. Tisíce lidí zmizely, byly bestiálně mučeny a zavražděny. V rámci očisty země od „buržoazních elementů“ bylo bez rozsudku zabito 26 850 osob, nadto bylo odsouzeno k trestu smrti a popraveno 1050 osob obviněných z kolaborace s fašistickým režimem, 6188 odsouzeno k odnětí svobody, kolem 10 000 osob bylo odvezeno do nápravných táborů.

Odvlečen v noci

Vůbec první obětí z řad kněží byl pravděpodobně řeholník z řádu kapucínů P. *Flavian Mankin*, narozený 11. listopadu 1914 v Kalčlii u Nikolaeva, poblíž Plovdivu.

V roce 1927 odjel na studia do jižního Tyrolska do Itálie a v srpnu 1931 zde vstoupil do kapucínské řádu. V listopadu složil věčné sliby a 17. listopadu 1935 byl vysvěcen na kněze. V roce 1939 se vrátil do vlasti a působil v obci Sekirovo. Poté, co byla dne 12. září 1944 zveřejněna vyhláška Rady ministrů pro zatčení osob zapojených v té či oné formě s bývalým režimem, začaly v zemi noční razie, zatýkání a běs-

nění levicových partyzánských oddílů. Během těchto akcí zmizel také 29letý P. Flavian Mankin. V noci jej z fary odvěkleli příslušníci milice a už jej nikdo živého nespátřil. Na konci října bylo jeho tělo nalezeno ve větvích stromu u řeky Stryama. Jeho trýznitelé jej pravděpodobně 21. října 1944 mučili, zastřelili a pak shodili jeho tělo z mostu do řeky. Motivy pro tento zločin jsou dodnes neznámé, ani vrazi nebyli identifikováni.

Soudu se nedožil

Druhým z mučedníků je rovněž kapucín P. *Fortunat Bakalski*. Narodil se jako Peter Bakalski 6. srpna 1916 v Duvanli poblíž Plovdivu. Po rozhodnutí stát se knězem odešel do Itálie. Zde vstoupil do noviciátu kapucínské řádu 9. srpna 1931 v provincii Bressanone v Tyrolsku. Na kněze byl vysvěcen 18. června 1939. Po vysvěcení byl poslán do Říma na další teologická studia. V roce 1939 se vrátil do Bulharska a pracoval jako misionář v apoštolském vikariátu Sofie–Plovdiv. Po komunistickém převratu v zemi byl zatčen v souvislosti s připravovaným monstrprocesem proti příslušníkům katolické církve v zemi v čele s biskupem E. Bossilkovem a členy řádů, především kongregace asumpcionistů. Otec Bakalski byl uvězněn 8. července 1952 kvůli obvinění ze špionáže. Soudu se však nedočkával, protože zemřel během vyšetřování ve věznici v Sofii 2. srpna 1952.

Biskup před soudem

Posledním ze tří mučedníků je biskup *Ivan Romanov*. Narodil 10. září 1878 v obci v Baldzhii (nyní město Rakovski, poblíž Plovdivu). Na kněze byl vysvěcen 21. září 1901. 6. čer-

vence 1942 byl jmenován apoštolským vikářem apoštolské administratury Sofie–Plovdiv a titulárním biskupem v Prisianě. Následně 4. října 1942 přijal biskupské svěcení. Po převzetí moci komunisty v zemi se stal objektem pozornosti tajné policie. Byl zatčen a 29. října 1952 souzen u okresního soudu v Sofii. Biskup Romanov byl obviněn ze špionáže pro Vatikán a západní zpravodajské služby a odsouzen k trestu odnětí svobody na 12 let. 74letému biskupovi se tento trest stal osudným. Po čtném utrpení a mučení zemřel 8. ledna 1953 ve věznici ve městě Shumen v severovýchodním Bulharsku.

Přestože je v Bulharsku katolická komunita pouhým zrnkem písku v moři – katolíci tvoří jen 0,8% populace, věřící se hrdě hlásí ke svým umučeným kněžím, nezapomínají na ně a usilují o jejich blahořečení.

Vojtěch Vlček

Foto: <http://newsaints.faiithweb.com>

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

BUDE JEŠTĚ KOHO ZACHRAŇOVAT?

Zprávy a dojmy z Erbilu

Ano, jedná se o zprávy a dojmy. Raději bych psal jenom zprávy a seznamoval naši veřejnost s ověřenými fakty. Bylo by naprosto skvělé, kdybychom mohli uspořádat průzkum veřejného mínění v několika různých částech Iráku. To je ovšem zcela mimo naše možnosti – a zcela mimo možnosti kohokoli ze Západu – takže jsme v řadě otázek, které by nás zajímaly, odkázáni na dojmy.

Země zaslíbená

Něco ale můžeme nazvat zprávou, protože jde o skutečnost tak rozšířenou, že o ní není pochyb: Iráčtí muslimové považují Německo za zemi zaslíbenou a Angela Merkelová je mezi nimi nesmírně populární. Zprávou, nikoli dojmem je ale i to, že mají o Německu představy poněkud nerealistické. V Erbilu – a není důvodu se domnívat, že na jiných místech Iráku by to bylo jiné – mezi lidmi kolují zprávy, že kdo se dostane do Německa, dostane zadarmo dům, nebo alespoň byt, a bude mít garantovaný příjem tisíc euro měsíčně. No, nekup to!

Iráčtí muslimové (ale i křesťané) jsou zvyklí žít a jednat v rámci komunity. To znamená, když se rozhodne odejít nějaký stařešina rodu (kdy několik velkých rodin žije v téže vesnici či čtvrti), odcházejí všichni, kdo do této široké rodiny či klanu patří. Kde berou peníze na cestu, na úplatky, na letenky, na taxíky, na jízdenky? Pokud nemají vlastní zdroje, je jejich cesta financována různými nadacemi ze zemí, které samy žádné uprchlíky přijmout nechťejí (Kuvajt, Saúdská Arábie a další), ale i z Turecka, které uprchlíků přijalo nejvíce (téměř dva miliony).

Německo je sice v oblibě, ale obecně muslimové Evropany velmi pohrdají. Přiznávám, že toto už je dojem, nikoli zpráva; nikoli údaj z průzkumu veřejného mínění. Na druhé straně považují za důležité to vědět. Není to názor jednoho člověka; je to mínění zachycené na více místech, takže i když to nelze vydávat za zprávu, nejde rozhodně o ojedinelý úlet.

Foto: © Tony Frič

Místní křesťané to samozřejmě vědí. Pro ně je chování Evropanů naprosto nepochopitelné.

Snažíme se pomoci těm posledním, kteří tam zůstali. Snažíme se zachránit jejich životy. Pokud se nám to nepodaří, nebude už brzy koho zachraňovat.

Další genocida na obzoru

Křesťané v erbilských uprchlických táborech jsou ve stále zoufalejší situaci. Na trhu jsou dvojí ceny – jedny pro muslimy, druhé (dvojnásobné) pro křesťany. Obecně se počítá s další genocidou křesťanů (tentokrát v Erbilu, tak jak probíhala dříve např. v Bagdádu a v Mosulu), a to nejspíše do dvou let. Nepředpokládá se, že by vláda současného prezidenta autonomního Kurdistanu Massúda Barzáního, který nad křesťany drží do jisté míry ochrannou ruku, trvala

déle. (V roce 2017 se budou v Kurdistanu konat parlamentní volby a možná i volby prezidentské.) Ceny nemovitostí jsou velmi nízké, ačkoli nájmy jsou velmi vysoké. Proč? Všeobecně se očekává, že po genocidě křesťanů si muslimové rozeberou domy v křesťanské čtvrti „zadarmo“ (někteří vlivní úředníci se prý už byli na své budoucí domy podívat a už si je mezi sebou rozdělovali). Nač tedy dnes kupovat dům, když ho budu za rok či dva moci mít zadarmo, že?

Různé charitativní organizace, které dříve dodávaly potraviny a léky do křesťanských uprchlických táborů v Erbilu, svou činnost v Iráku omezily nebo zastavily a soustředily se na pomoc muslimům, kteří proudí do Německa balkánskou cestou.

Hlavně „nediskriminovat“

Od roku 2003 opustilo Irák 70 % křesťanů. Z 30 tisíc křesťanů, kteří žili před vypuknutím bojů v Mosulu, už tam žádný nezbyl. Snažíme se pomoci těm posledním, kteří tam zůstali. Snažíme se zachránit jejich životy. Řekl bych, že

tato snaha se podobá pohádce o kohoutkovi a slepičce – kdyby to nebyla lidská tragédie. Tragédie, kterou můžeme sledovat v přímém přenosu. Nikdo nebudeme moci říci: „já jsem o tom nevěděl“. Evropské unii i Spojeným státům je ale osud blízkovýchodních křesťanů více méně lhostejný. Hlavní starostí mnohých

je, abychom „nediskriminovali“. Jak ale odpovědět na diskriminaci, kterou provádí Islámský stát? Jeho bojovníci mají jasno a stavějí křesťany před jedinou volbu: buď konvertovat k islámu, nebo zemřít.

Nechceme nikoho diskriminovat. Chceme lidi zachraňovat. A tušíme, že

pokud se nám to nepodaří, nebude brzy už koho.

Dan Drápal
(Mezitimulky redakce)

Dan Drápal, publicista,
spolupracovník Nadačního
fondu Generace 21

MARNÁ SNAHA O „ZÁCHRANU MANŽELSTVÍ“

Co všechno je ve hře v boji o rodinu (I. část)

V boji o rodinu jde o víc než „jen“ o manželství. Radikální sexuální ideologie ohrožuje základní občanské svobody, ústavní práva a širší občanskou kulturu. Je na čase postavit se vůči této krizi čelem.

Obránci manželství a tradiční rodiny prohrávají v boji se šířiteli sexuálního osvobození jednu bitvu za druhou. Jejich porážky jsou již natolik předvídatelné, že právníký „převrat“ u Nejvyššího soudu Spojených států ve věci „manželství“ osob stejného pohlaví nikoho nepřekvapil.

Navíc se zdá, že konečně (byť pomalu) křesťanským představitelům začíná docházet, že jde skutečně o víc než „pouze“ o manželství. Probouzející se ulpívání na „náboženské svobodě“, současně s atakami na mírumilovné křesťanské organizace jako na „hate groups“ a pachatele „násilí“¹ poukazují na rostoucí povědomí o autoritárních záměrech sexuální agendy. Pokud tedy dokážeme projevit zájem o svobody jiných, kteří již čelí drancování a věznění ze strany sexuálních radikálů, mohou se z nás stát vůdci konstruktivního odboje. Navíc, břímě uvalené na křesťany je dosud velmi mírné ve srovnání s tím, co museli překonat jiní.²

Stále stejné chyby

Nadešel čas poodstoupit a podívat se více zeširoka na to, co se tu děje. Pokud tak učiníme, uvědomíme si, že jsme to již všechno dříve viděli a že činíme stále ty samé chyby.

Nynější útok je veden malou skupinou neo-bolševických militantů. Jsou rázní a organizovaní a využívají neúnava-

nou, kvazi-bolševickou „salámovou metodu“, aby prosadili svůj způsob kontroly nad kulturními institucemi a zároveň drželi oprátky politické moci.

Drtivá většina lidí nesympatizuje se zápalenými militanty, i přes vydatnou mediální kampaň jsou mnozí v hlasováních a referendech spíše umírnění. Křesťa-

lidí, ale spíše mlčení těch dobrých,“ říkával Martin Luther King. „Nakonec nebudeme vzpomínat na slova našich nepřátel, ale na mlčení našich přátel.“ Křesťanští představitelé dnes rádi citují M. L. Kinga, jehož největší frustrací však byl právě nezáměr „nic nedělajících“ křesťanských vůdců – a situace dnes je stěžejně odlišná.

Foto na této dvojstráně: Pochod pro život v Bratislavě
© Tony Frič

né však mají sjednocující přesvědčení a organizaci též – nic z toho ale nejsou schopni adekvátně mobilizovat. Agitatory lze efektivně neutralizovat, ovšem změny ve zvyklostech a utkvělých představách konzervativních křesťanů budou nevyhnutelné – změny, které samy o sobě jsou zdravé a mohou napomoci obnově duchovního i občanského zdraví Západu. Bude také zapotřebí vůdcovství a odvahy větší, než jaká byla dosud prokázána. „Největší tragédie není brutalita zlých

Niemöllerovo varování

Matthew Staver je vnímavý křesťanský představitel, který si začíná uvědomovat závažnost naší situace, byť poněkud pomalu. Odvolává se na Martina Niemöllera, německého pastora v době nacistického teroru, jehož varování před nebezpečím mlčení je známé:

„Když přišli nacisté pro socialisty, mlčel jsem – nebyl jsem přece socialista. Potom přišli pro odboráře a já jsem mlčel, protože jsem nebyl v odborech. Potom přišli pro Židy a já jsem mlčel, protože jsem nebyl Žid. Potom jsem přišel na řadu já a již nezbyl nikdo, kdo by se proti tomu ozval.“

Staver parafrázuje³ Niemöllerova slova, přizpůsobená současné realitě, jak ji on vnímá: „Nejdřív přišli na řadu adopce, ale já jsem nepromluvil, protože jsem nedělal adopce. Potom přišli pro svatebního fotografa, ale já jsem nepromluvil, protože jsem nefotil svatby. Potom přišli pro pekaře, ale já jsem nepromluvil, protože

nejsem pekař. Potom přišli pro květináře, ale já jsem nepromluvil, protože nejsem květinář. Potom přišli pro mne, ale nezbyl nikdo, kdo by se za mne přimluvil.“

Ale Staver je na špatném konci příběhu; ponaučení si vzal příliš pozdě. Popisuje tento proces, jako by zrovna začínal, ovšem to, co popisuje, je ve skutečnosti jeho kulminace. Po mnoho let „přicházeli“ pro jiné, kteří již sedí ve věznicích, zatímco křesťanští představitelé (jako v době Niemöllera) zůstávali v mlčení. Staverův zájem se však omezuje pouze na ty, s nimiž souhlasí, zatímco podstata Niemöllerova varování tkví v selhání bránit ty, s nimiž nesouhlasíme. Staver se probouzí teprve nyní, kdy četníci přicházejí pro jeho přátele. Vhodnější adaptace by mohla zahrnovat i ty skupiny, které křesťanští představitelé ještě i dnes odmítají bránit:

Nejdřív přišli pro rodiče a pečovatele, které obvinili ze zneužívání dětí, ale já jsem nepromluvil, protože jsem nebyl obviněn ze zneužívání. Potom přišli pro otce, které obvinili ze zanedbávání a týrání dětí a manželek, ale já jsem nepromluvil, protože jsem nebyl obviněn otec. Potom přišli pro studenty a vojáky, které obvinili ze „znásilnění“ a „sexuálního útoku“, ale já jsem nepromluvil, protože jsem nebyl voják ani student. Nyní přišli pro tradiční křesťany, a již nezbyl nikdo, kdo by pozvedl hlas na naši obranu.

Musíme se probudit o něco rychleji, podívat se víc zeširoka a čelit několika kritickým skutečnostem.

Čelíme radikální sexuální ideologii

Nejdříve si musíme uvědomit, že již nejde pouze o otázku nemorálnosti nebo „kultury“. Tyto blouznivé mýty příliš dlouho sloužily jako ospravedlnění pro nečinnost. Čelíme extremistické politické ideologii, příbuzné komunismu nebo fašismu, odkud ve skutečnosti pramení.⁴ Její politickou měnou však není společenská třída nebo národní identita nebo rasa: je jí sex. Radikální sexuální ideologie, která začala feminismem a dnes zahrnuje homosexualismus a možná další sexualismy, se postupně dopracovala až do vládnoucí roviny politické moci.

Ve hře již nejsou pouze abstraktní hodnoty; základní občanské svobody a ústavní práva jsou již pro mnohé

Jde o mnohem víc než jen o svatební dorty pro lesbičky. Jedná se o smrtící útok na základní svobody.

ztracené a věznice se již naplňují, byť je to mimo „radar“ mnoha křesťanských představitelů. Vybudovali jsme Maginotovu linii proti loňským ideologiím, ale dnešní radikálové snadno obejdou naši zastaralou obranu.

Špička ledovce

Zadruhé se jedná o široký útok na mnoha politických frontách, na nichž pouze někteří narazili na nějaký podstatnější odpor. Křesťanští konzervativci oponují požadavkům radikálů ve věcech potratů, „manželství“ osob stejného pohlaví a několika dalších záležitostech, ale to je pouze špička ledovce. K většině nejnebezpečnějších hrozeb byli křesťanští vůdčové bázliví, do sebe zahledění a především byli zticha.

Titíž radikálové, kteří prosazují „manželství“ stejného pohlaví:

- podněcují hysterické „hony na čarodějnice“ kolem zneužívání dětí v centrech denní péče a domovech nevinných rodičů, ničí přitom životy a posílají nevinné lidi do vězení;
- zastrášují rodiče, kteří své děti vzdělávají doma, s podobnými obviněními ze zneužívání dětí a zanedbávání výchovy;
- konstruují smyšlená obvinění ze znásilnění vůči heterosexuálním mužům – studentům a vojenskému personálu a dalším; přičemž usilují o rozšíření definice „znásilnění“ tak, aby zahrnovala téměř cokoli a kohokoli;⁵
- tlačí na soudy, aby separovaly děti od otců cestou rozvodu a vyhledávají každou záminku na uvěznění otců.

Přebujelý sociální stát

Současně ta samá lobby pokračuje v rozšiřování zločinem zamořeného, rozpočet ničícího sociálního státu.

Tyto kampaně využívají vznětlivá sexuální obvinění a křesťanská společenství, zahleděná do sebe, ukazují málo odvahy při obraně druhých před útoky. Jedině když sebereme odvahu konfrontovat sexuální agendu v celé její šíři – a ustojíme drastický zpětný úder obvinění, která z toho vyplynou –, začne širší veřejnost chápat, že jde o mnohem víc než jen o svatební dorty pro lesbičky a že to představuje smrtící útok na základní svobody, a uvědomí si nutnost postavit se na jednu nebo druhou stranu.

Přestaňme odvracet oči

Konečně, postavíme-li se čelem vůči této krizi, umožní nám to zachránit širší občanskou kulturu. Naše dosavadní strategie spočívala v najímání právníků, kteří by bojovali za nás. Financujeme *Family Research Council* nebo *Alliance Defending Freedom* s cílem oponovat „manželstvím“ osob stejného pohlaví, a pak zbytek nás jde domů k televizi, s pocitem, že jsme splnili svou povinnost. Vládní úředníci zatím všude kolem nás

¹ http://wcf9.org/files/2015/07/WCF_CallForCivilDialogue_Final.pdf

² <http://www.amazon.com/Taken-Into-Custody-Against-Marriage/dp/1581825943>

³ <http://barbwire.com/2015/04/22/0900-on-marriage-we-will-not-render-to-caesar-what-is-gods/>

⁴ http://www.huffingtonpost.com/johann-hari/the-strange-strange-story_b_136697.html

⁵ <http://libertyunyielding.com/2014/03/09/california-activists-seek-redefine-quiet-consensual-sex-rape/#QWsxwoqRFqOzF99>

násilně rozvádí manželství a zmocňují se dětí – v našich vlastních obcích, kongregacích a rodinách –, čímž pro naše nejbližší způsobují velmi konkrétní utrpení: zruinované životy dětí vyrůstajících bez otců; otcové ve vazbě bez řádného soudu; produktivní domácnosti vykrváčené a zotročené pro nasycení bujícího sociálního „aparátu“. Podobně, národní obrana je oslabena sexualizovanými vojín

a smyšlenými obviněními proti našim mužům nasazeným v boji, zatímco naše univerzity se stávají drahými orgiemi, jejichž *hook-up* kultura generuje víc a víc obvinění, žalob a proti-žalob.

Nad tím vším církve (a tím myslím nás všechny) odvracejí své oči a zavírají ústa. A pak naši placení advokáti dle očekávání prohrají bitvu o „manželství“ osob stejného pohlaví.

Stephen Baskerville
<http://www.crisismagazine.com>
Přeložil Andrej Kutarňa
Dokončení příště
(Mezitulky redakce)

Stephen Baskerville, Ph.D.,
politolog, profesor na Patrick Henry College

CHCEME RISKOVAT PEKLO?

Familiaris consortio k situaci rozvedených a znovu sezdaných katolíků

Hodně se nyní v souvislosti s biskupskou synodou o rodině mluví o lidech, kteří se rozvedli a uzavřeli na úřadě nové manželství, jež je však v očích Církve neplatné, protože původní manželství stále trvá. Tito lidé, žijící ve stavu stálého cizoložství, nesmějí přistupovat ke svátosti smíření a přijímat eucharistii. Skupina biskupů pod vedením německého kardinála Kaspera by chtěla umožnit takovým lidem podle „přísných“ podmínek přístupu ke svátostem, i když jejich objektivní stav stálého cizoložství, a tím těžkého hříchu stále pokračuje. Člověk nemusí být prorok, ani zvláště chytrý, aby pochopil, že by takový krok uvolnil lavinu takových případů a *de facto* znamenal uznání rozvodu v Církvi. I když oficiální učení Církve zůstane nezměněné, co je to platné, když se již nebude brát vážně? Pastorační přístup musí být v souladu s učením.

V Německu, odkud přichází tento návrh, velká část věřících nevěří, že je proměněná hostie skutečné tělo Kristovo. Nejde u těchto lidí často spíše o snahu nebýt nápadní, aby se lidé nedivili, proč nechodí k přijímání – prostě, aby patřili k farnímu společenství? „Stejně je Bůh dobrák, určitě bude mít pochopení.“

V pozadí tohoto přístupu vidíme dnes velmi rozšířený blud universalismu – že peklo neexistuje, anebo, pokud ano, je prázdné. Pokud tak někdo myslí, měl by se podívat na učení Ježíše Krista, který například varuje: „Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která

vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudý vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“ (Mt 7,13n.) To je jen jeden příklad z mnohých. Kdo žije v neplatném „manželství“, to je v cizoložství, a přece chodí k přijímání, měl by slyšet varování svatého Pavla: „Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.“ (1 Kor 11,29). V tomto kontextu myslí svatý Pavel výrazem „tělo Páně“ nejen proměněné fyzické tělo Páně, ale i Církev, zde konkrétní místní Církev v Korintu, která je také „tělem Páně“ (1 Kor 12).

Pro věřící v takové situaci určil papež svatý Jan Pavel II. ve své apoštolské exhortaci po synodě o rodině v roce 1981 *Familiaris consortio* 84 následující řešení: „Svátost smíření, která otevírá cestu k svátosti eucharistie, může být udělena jen těm, kdo litují, že porušili významní smlouvy s Kristem a věrnost k němu, a jsou upřímně ochotní žít tak, že to už nebude v rozporu s nerozlučitelností manželství. Konkrétně to znamená, že nemohou-li se muž a žena z vážných důvodů – například kvůli výchově dětí – rozjet, jak by byli povinni, „zavážou se, že budou žít v úplné zdrženlivosti, totiž že se zdrží úkonů, které jsou vyhrazeny manželům.“ [Jan Pavel II., homilie na zakončení 6. biskupské synody, 7 (25. října 1980)]“

Je taková cesta reálně možná? Cesta, kterou nabízí Jan Pavel II., je těžká, ale když lidé chtějí získat čisté svědomí, a tím opravdový přístup k Bohu, stojí to

přece za to! Neměli by se ti, kterých se to týká, spíše ptát: „Chceme opravdu riskovat peklo?“ V praxi by to znamenalo, že se ti dva rozhodnou, pokud jim dovolí jejich hmotná situace, mít každý jinou ložnici nebo aspoň každý svou vlastní postel. A kdyby se jim někdy nepodařilo zachovat zdrženlivost, mohli by získat rozhřešení ve zpovědi.

Jak by to ale vypadalo v praxi ve farnosti? Češi nemají v povaze křičet na celý svět: „Ahoj lidé, my žijeme jako bratr a sestra!“ Vždyť jsou takové záležitosti vysoce osobní a citlivé. Pokud je jejich situace ve farnosti známá a nechťejí budit pohoršení, měli by buď přijímat tělo Páně u kněze soukromě, nebo chodit v jiných farnostech, kde nejsou známí, nebo využívat anonymitu velkého města.

Současně by se měli snažit, pokud je to reálné, zmírnit škody každý ve svém stále existujícím původním svátostném manželství. Rozpad manželského vztahu není žádná maličkost. Za tím bývají bolestivé příběhy hádek, nenávisti a případně děti roztržené mezi dvěma rodiči. Svátostné manželství je svazek uzavřený mezi mužem, ženou a Kristem. On zůstává tomuto svazku věrný, i když jej lidé opustili.

David Prentis

Mgr. David Prentis
prezident Ligy párů ČR

OBNOVIT SMYSL PRO POSVÁTNO

Příspěvek k Národnímu eucharistickému kongresu (III.)

Je třeba podívat se pravdivě také na nebezpečí ideologií v liturgii. Liturgická praxe musí vycházet z víry v božská tajemství, nikoli z profánních mentálních konstrukcí.

Národní eucharistický kongres by nám mohl pomoci odideologizovat přístup k nejsvětější Eucharistii. Pokud se totiž popře schopnost lidského intelektu poznávat pravdu nebo se přinejmenším Pravda sama, Ježíš Kristus, odsune do pozadí nebo se dá stranou, nastupují pak na místo pravdy různé myšlenkové a také iracionální, pocitové konstrukce, které si činí nárok na nezpochybnitelnost, ba na samozřejmost a za pomoci státní, školní, náboženské nebo jiné autority se prosazují jako norma našeho smýšlení a jednání a člověk se nesmí ani ptát: „Proč?“ Ideologie zotročuje, zatímco Pán Ježíš říká: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32) Mnozí máme s jedním takovým souborem ideologií zkušenost z celkem nedávné doby „vědecké“ marx-leninské totality. Všechny ideologie nesou zřetelný podpis odvěkého otce lži.

Máme tedy závazek podívat se pravdivě i na nebezpečí ideologií v liturgii, neboť na liturgii rovněž závisí naše spása. Katolická víra a odpovídající jednání si totiž žádají rozumové zdůvodnění, *fides quaerens intellectum*, i když poznání světlem víry je vyššího řádu než pouze rozumové. Současná převládající liturgická praxe, jak je již zřejmé, v některých ohledech vychází spíše z profánních mentálních konstrukcí než z víry v božská tajemství. Nápadné je slavení mše svaté „čelem k lidu“, podávání Těla Páně na ruku, úplné vymizení latiny, prvky z novozákonního judaismu při obětování a vystupování žen.

Světské ideologie

Když se před 55 lety otevřela okna Církve dokořán světu, znamenalo to sice povzbuzení k misijní činnosti a k apoštolátu, avšak na druhé straně pronikl do Církve dým satanův, jak se vyjádřil v roce 1972 papež Pavel VI. Pod tímto pekelným

kouřem je třeba vidět líbivé a zdánlivě rozumné ideologie světa, nepřátelské katolické víře a morálce, které zasáhly oblast nauky i církevní praxe a disciplíny. (Tak například pod ideologií manželské a rodičovské zodpovědnosti se začala tolerovat nebo i schvalovat umělá antikoncepce. Pod ideologií sexuální svobody nastupují snahy uznat aktivní homosexualitu,

Simone Martini: Zázračná mše sv. Martina, detail (1326)
Foto: Wikimedia Commons

Na miliónech oltářů každý den probíhá největší zázrak světa – a mnozí ho vůbec nevidí, nevědí o něm nebo ho přehlížejí.

nemluvě o ideologii genderu. Dnes je vysoce aktuální ideologie milosrdenství, jejímž prostřednictvím někteří církevní hodnostáři zamýšlejí oficiálně popřít závaznost 6. a 9. přikázání Desatera. Od Francouzské revoluce jsme se přiučili, že demokracie je nadřazena každému jinému systému vlády včetně hierarchie. Od jezuity Karla Rahnera jsme se dozvěděli, že prakticky všichni nevěřící a jinověrci jsou anonymní křesťané, proto se už

nemusíme namáhat obracet je na pravou víru. Jezuita Pierre Teilhard de Chardin nás uklidnil, že peklo je prázdné, neboť všechno a všichni díky neomylné evoluci nakonec dosáhnou bodu Omega, tedy Krista, který „všechny přitáhne k sobě“ [srov. Jan 12,32]. Redemptorista Bernard Höring k naší spokojenosti a útěše zrelativizoval morální učení Církve, především v otázkách manželské etiky.)

Co se děje při proměňování

Co se týče nejsvětější Eucharistie, belgický, resp. holandský dominikán Edward Schillebeeckx ve shodě s Karlem Rahnerem a ideologií moderní „filosofie“ prohlásil pojem transsubstanciaci za problematický, protože sám pojem podstaty je prý problematický. Ve Schillebeeckxově a Rahnerově pojetí zůstává po proměňování chléb chlebem a víno vínem jako symboly Krista, resp. nezáleží na tom, co ta oplatka přesně je a co přesně je v kalichu po proměňování. To, co se děje při konsekraci, je transsignifikace, změna významu, a transfinalizace, změna účelu. A k této změně dochází někdy během konsekrčních slov, nikoli nutně při vyslovení „Toto je moje Tělo“, „Toto je kalich mé Krve“, ale nejspíše při „které se za vás vydává“, „která se prolévá za vás a za mnohé [sporně: „za všechny“]“.

Schillebeeckxův a Rahnerův blud uvádí na pravou míru papež Pavel VI. v encyklice *Mysterium fidei*: „Způsob, jakým se Kristus stává přítomným v této svátosti, je skrze změnu celé podstaty chleba v jeho Tělo a celé podstaty vína v jeho Krev, změnu, kterou katolická církev příhodně a správně nazývá transsubstanciací. Jako výsledek transsubstanciaci na sebe způsoby chleba a vína nepochybně berou novou signifikaci a novou finalitu, neboť už nejsou obyčejným chlebem a vínem, ale namísto toho znamením

něčeho posvátného a znamením duchovního pokrmu; ale berou na sebe tuto novou signifikaci, tuto novou finalitu právě proto, že obsahují novou ‚realitu‘. Neboť co nyní spočívá pod zmíněnými způsoby, není to, co tam bylo předtím, ale něco úplně odlišného, a ne pouze podle mínění víry Církve, ale ve skutečnosti, protože jakmile se podstata neboli přirozenost chleba a vína přeměnila v Tělo a Krev Krista, nezůstává z chleba a vína nic kromě způsob – pod nimiž je Kristus přítomen zcela a úplně ve své fyzické ‚realitě‘, přítomen tělesně, i když ne způsobem, jakým jsou těla na nějakém místě.“ (č. 46)

Způsob přijímání

Z hlediska Schillebeeckxova a Rahnerova bludu by jistě bylo namístě přijímat Tělo Páně na ruku a vestoje, pokud bychom v jednotě s protestanty zastávali názor, že proměněná hostie je obyčejný chléb, kousek oplatky. Vždyť proč bychom se potom měli nechat krmit do úst jako malé děti? Papež Pavel VI. podávání Eucharistie na ruku dne 29. května 1969 instrukcí *Memoriale Domini* proti vůli většiny světového episkopátu povolil, aby pomohl řešit pastoračně svízelnou situaci v Německu, Holandsku, Belgii a Francii, kde se podávání na ruku kvůli neposlušnosti řady kněží i biskupů už rozmohlo. Podobným způsobem se v roce 1998 zavědlo podávání na ruku i u nás.

Zdravý rozum si ohledně podávání na ruku nevyhnutelně klade otázky: 1. Proč jsou kněžské palce a ukazovky svěceny, aby se směly dotýkat svátostného Těla Kristova, když laici takové svěcení nepotřebují? 2. Proč si kněží musejí před a po dotýkání svatých hostií omývat prsty, když si laici dlaně a prsty omývat nemusí? 3. Proč je při podávání do úst předepsána patěna k zachytávání drobných úlomků, které jsou taktéž Tělo Kristovo, když se při podávání na ruku úlomky klidně nechávají padat na zem a šlape se po nich? 4. Proč, když kněz má posvátnou autoritu nad Eucharistií a je zodpovědný za její rozdělování, mu laik může přikázat, aby třeba i proti svému kněžskému svědomí položil hostii na jeho dlaň? (Kněz samozřejmě může využít výhrady svědomí a podávání na ruku odmítnout.) „Papež Benedikt XVI. od svátku Těla

a Krve Páně 2008 podává svatě přijímání jen klečícím a do úst, a to nejen v Římě, ale všude tam, kam přichází.“ (Athanasius Schneider, *Corpus Christi*, Flétna, Ústí nad Orlicí 2015, str. 76–77) (O dalších aspektech obou způsobů svatého přijímání se lze dočíst v citované knížce.)

Čtení z Písma

A pod vlivem ideologie rovnosti neboli banalizace pohlaví se rozšířil liturgický nešvar ministrování dívek a žen včetně předčitatelek Písma svatého při mši svaté a rozdavatelek svatého přijímání, a to až tak, že se v rozporu s dávnou praxí Církve

Sv. Dominik dostává růženec (Carlowská katedrála)
Foto: Wikipedia, Andreas F. Borchert (CC BY-SA 3.0 DE)

Které modlitby jsou cennější a vznešenější než modlitba Páně a andělovo Ave? V nich jsou obsaženy všechny naše tužby, všechny naše potřeby.

už oficiálně neudělují, s výjimkou seminářistů, služby lektora a akolyty, tedy nižší svěcení, protože jejich nositeli mohou být pouze muži. Avšak článek 9 Všeobecných pokynů k misálu říká: „Když se v Církvi čte Písmo svaté, Bůh sám mluví k svému lidu a Kristus, přítomný svým slovem, hlásá radostnou zvěst.“ Podobně se vyjadřuje i konstituce *Sacrosanctum concilium* v čl. 7. Čtení Písma svatého při mši svaté se tedy děje s Boží autoritou, jejímiž nositeli mohou být pouze posvěcení muži, ať s vyšším, nebo nižším svěcením. Zastupovat lektory při čtení z Písma svatého a akolyty, jejichž úkolem je přisluhovat při mši svaté, mohou i neposvěcení laici, ale vždy muži nebo chlapi. To ovšem neodpovídá ideologii feminismu.

Rozdělování Eucharistie

Situace je ještě závažnější v otázce rozdělování nejsvětější Eucharistie. Při mši svaté jedná kněz v Osobě samotného Krista, který se obětuje pro svou Snoubenku Církve a živí ji svým Tělem a Krví. Rozdělení Těla Kristova tedy nelze oddělovat od proměňování, jako by to byly na sobě nezávislé úkony. Podávání svatého přijímání je proto vyhrazeno knězi, který slouží právě probíhající mši svatou. „Kněží patří jíst a lidu rozdělit Tělo Páně v sboru bratří,“ říká svatý Tomáš Akvinský v hymnu *Sacris solemniis*. V případě velkého množství komunikantů mohou vypomáhat s rozdělováním Těla Páně další kněží nebo jáhnové, v případě opravdové nutnosti akolyté ustanovení biskupem. Při mimořádné a nepředvídatelné nouzové situaci, která v našich kostelích snad ani nenastává, může kněz jednorázově pověřit i kterečkoli laika. Na křesťanském Západě však často a bezdůvodně podávají svatě přijímání laičtí eucharističtí služebníci a hlavně služebnice, jistě proto, aby se přinesla úlitba bohyni feminismu a aby se máty role.

Význam růžence

Lékem na všechny ideologie, chyby i omyly, které zasahují současnou liturgii, jsou naše srdce, když jsou naplněna ctnostmi. Církve a její konání mohou reformovat jen světci, kteří základy domu svého duchovního života vyhloubili svou pokorou a poslušností vůči pravdě i vůči hierarchii až na skálu, jíž je Kristus. Avšak po Bohu nejpokornější a našemu chápání přiměřenější je Matka Boží. Máme-li mít jemnou citlivost na posvátné dění při liturgii, na nejvyšší oslavu Boha a na vrcholnou Oběť Ježíše Krista, nelze opomíjet společný růženec v kostele jako přípravu na mši svatou. Svatý Ludvík Maria Grignion píše: „Lidé dnes chtějí věci, které působí, vzrušují, vyvolávají hluboké vjemy v duši. A co je ve světě jímavějšího než úžasný příběh našeho Vykupitele, jenž se nám odvíjí před očima v patnácti obrazech, které nám připomínají velké scény života, smrti a slávy Spasitele světa? Které modlitby jsou cennější a vznešenější než modlitba Páně a andělovo Ave? V nich jsou obsaženy všechny naše tužby,

všechny naše potřeby.“ (*Tajemství svatého růžence*, MCM, Olomouc 2011, str. 86)

Mše svatá je sice zdrojem a vrcholem života Církve a jejího konání, jak učí Druhý vatikánský koncil (srov. *Sacrosanctum concilium*, č. 10), ale nevyčerpává všechnu její činnost (srov. *tamtéž*, č. 9). Samotná mše svatá nestačí, jak vysvětluje kardinál Ratzinger: „Přehnané zdůrazňování mše svaté vede nakonec k jejímu znehodnocování, neboť zůstává jakoby v prázdnu, protože jiné liturgické úkony ji ani nepřipravují, ani neprohlubují. Eucharistie též

předpokládá modlitbu v rodině a jiné formy společných mimoliturgických modliteb. Mám na mysli dvě z nehlubších a nejužitečnějších modliteb křesťanstva, které stále znovu a znovu uvádějí do mohutného eucharistického dění – *křížovou cestu a růženec*. Při tradičním způsobu modlitby růžence se noříme do rytmického klidu, do duševního pokoje, který má jméno Ježíš – požehnaný plod Marie. Tě Marie, která v tichém pokoji svého srdce skryla živé Slovo a tak se mohla stát Matkou Slova, které se stalo Tělem. Maria je ideálem pra-

vého liturgického života. Ukazuje na úkol a nejvyšší cíl našeho kultu – na slávu Boha, od něhož pochází spása lidí.“ (*O víře dnes*, Zvon, Praha 1994, str. 110–111)

P. Filip M. Stajner
(Mezitimulky redakce)

P. ThLic. Filip Antonín
Maria Stajner, člen Sdružení kněží a jáhnů sv. Dominika, v roce 2000 vážně onemocněl ALS, dnes je ochrnutý na celé tělo

Uprchlíci, církev a bůh

(Ad Promarněná šance, LN 24. 9. 2015)
Spolu s arcibiskupem Dukou vzal pan Bob Fliedr šmahem i Církev jako takovou. „Mohla by přece jednat tady a teď, kdyby chtěla. Uprchlíků... je v našich integračních střediscích dost,“ uvádí v zápalu argumentace. A pokud jde o „ono“ zapojení farností – škoda mluvit! Prostě marnost nad marnost. Z katolického zpravodaje RC Monitor se ale můžeme dozvědět, že „ona“ iniciativa zdola je míněna vážně, a že je proto neslušné ji takto paušálně zlehčovat. Farnosti – to nejsou žádné instituce s mimořádnými zdroji, to jsou prostá společenství obyčejných lidí. To se jako ti farníci (či jejich biskupové) mají sebrat a někoho (nějakou rodinu) si v těch integračních centrech jen tak vyzvednout? Bez ohledu na pravidla azylového řízení, integrační předpoklady, jazykovou bariéru atp.? U toho přece stát primárně být musí. A je skutečně jen na něm, zda a jak nabídku pomoci využije – na základě řádného vyhodnocení situace i potřeb konkrétních azylantů...

Pan Fliedr nás také poučuje, že křesťané a muslimové spolu bydlí v domě s nápisem „abrahámovská náboženství“ – bez zmínky o nějakých věroučných a historických souvislostech. A bez ohledu i na ten kontext současný, kdy se zdá, že téhož Al-láha nemají – právě v těch kritických oblastech – ani skupiny různých muslimů. A pokud se už snaží křesťanům takové zrcadlo solidarity nastavit, měl by vědět, že obě náboženství vyznávají víru v jednoho Boha, ale nikoli boha, jak nepřesně

píše. „Bůh Abrahámův, Bůh Izákův, Bůh Jákobův, nikoli [bůh] filozofů a učenců“, můžeme k tomu dodat podle Pascala. V předmětném čísle LN tu nepřesnost nacházíme ještě jednou (u výmluvné fotografie z dílny Reuters na str. 2): „Syrský uprchlík děkuje bohu...“ O čem to svědčí? Je to jen šlendrián? Necitlivost? Nevzdělanost? Přezíravost? Vyberte si. Aspoň že v přísném pohledu pana Fliedra obstál papež František. Díky Bohu!

Josef Potoček

Nenávist není křesťanská

„Masivní protičeskou masáž“ provádějí prý v souvislosti s evropskou uprchlickou krizí česká média, především Česká televize; „čecháčci“, masíruje nás prý naše veřejnoprávní televize, jsou xenofobnější než lidé „všude jinde“... Kdo to tvrdí? Někjaké komunistické noviny, ty přece měly různé „nenávistné kampaně protisocialistických sil“ (a podobné formulace) ve svém základním slovníku? Ne, píše to Michaela Freiová (RC Monitor, číslo 18, 2015, s. 1). Netušil jsem, že se někdy budu zastávat České televize před známou katolickou publicistkou. Ne, nižádnou „protičeskou“ tendenci ve zpravodajství veřejnoprávní televize nezaznamenávám – daleko kritičtěji, kupříkladu, a to v souladu s realitou, se v ní referuje o Maďarsku a maďarské politice... Chceme-li být křesťanští, budme na prvním místě pravdiví.

„Vyčítá snad někdo Siru Nicolasi Wintonovi, že zachraňoval právě židovské děti?“ píše Michaela Freiová ve stej-

ném úvodníku. Ne, nevyčítá – protože pro žádný jiný národ nechystali němečtí nacisté „konečné řešení“, jen pro Židy, a ačkoli hrůzné podrobnosti nebyly tehdy ještě známy, výjimečné místo Židů v nacistických (a nejen jejich...) nenávistných plánech bylo už každému zřejmé. (Ostatně Nicolas Winton, pokud vím, nebyl Žid – zachraňoval tedy děti jiné víry, než jakou měl sám.) Zcela jiná je situace na Blízkém východě: každý vidí, že kromě křesťanů vraždí Islámský stát i jezidy, kteří nejsou ani křesťané, ani muslimové – ale ještě víc Kurdy, kteří jsou muslimové, a rovněž šíity, také muslimy... Jistě máme pomáhat především bratřím, ale nesmíme, jak nás učí Písmo svaté, zavírat své srdce ani před nevěřícími: co jiného nám říká podobenství o milosrdném muslimovi, pardon, Samaritánovi (Lk 10, 33)?

Ale co mě v článku Michaely Freiové zarazilo nejvíc (ačkoli to Bohu žel není nijak výjimečný názor): „hlavním úkolem“ islámu podle autorky je „zničit vše neislámské“, a to je, říká autorka dále a podtrhuje to – genocida, proto hrr na ně, braňme, se, dokud ještě můžeme, nebezpečí genocidy proti nám je – opět podrženo – „reálné a bezprostřední“...

Není dobré šířit strach – a nadto nepravdivě. Není možné v krátké polemice vyložit podstatu islámu a složitou problematiku jeho vztahu k nevěřícím. Jistě bych nerad žil v muslimské zemi, ale generalizace, které se publicistka dopouští, je nepravdivá a chybná. Islám uznává „lid knihy“ a má pro něj sice diskriminační – ale přesto reálnou možnost existence: komunity křesťanů, které dnes Islámský

stát likviduje, žily uprostřed muslimského moře déle než tisíc let, aniž by byly obětí genocidy... Ostatně proti teroristům z Islámského státu bojují stejně tak neislámské jako islámské země, toho si publicistka ne všimla? Pokud by byli všichni muslimové v jednom genocidním pytli, kam je autorka hází, měly by se s ním spojit, ne? Rovnítko islám = genocida neviděl ani oblíbený světec Michaely Freiové blahoslavený Karel Habsburský, v jehož armádě bojovali za katolického císaře, a to na rozdíl od mnoha Čechů s přesvědčením, i muslimští vojáci, povzbuzováni v tom muslimskými duchovními v uniformách feldkurátů.

PhDr. František Schildberger

Církevní hudba

Nedá mi to, abych nereagoval na článek pana K. Bronka v čísle 14 ve věci církevní hudby. Dovolím si použít poněkud nestandardního podobenství. Pokud dejme tomu nějaký fotbalový team prohrává soutěž, ptají se fanoušci, kdo za to může. Samozřejmě, v konečném pořadí hráči. Ale ještě před tím trenéři a také manažeri týmu.

Pokud se církevní hudba dostala do stavu, v němž se nachází, mohou za to samozřejmě v poslední řadě také věřící. Kteří nezpívají, ale huhlají, kteří si necvičí hlas, kteří si odvykli vnímat výšku,

délku sílu a barvu, což jsou základní čtyři charakteristické složky hudby.

Ovšem, díl viny na tom nesou i „nadržené složky“. Protože mi není dost jasné, proč studium bohosloví nemá ve svých programech studium církevní hudby. Takže novokněží, pokud nejsou amatérskými nadšenci, nemají o církevní hudbě leč pár kusých informací. Chybí jim cvik, chybí jim schopnost intonace, o gregoriánském chorálu nemluvě.

Těžko pak udržet alespoň tóninu, následkem čehož se z kostela zhusta ozývá spíše kakofonie než zpěv.

Totéž se týká varhaníků, což bývala kdysi šlechta mezi muzikanty. Dnes hrají v kostelích přeučení harmonikáři, amatérští přeškolení absolventi LŠU obor klavír (jako já) a podobně. Nebo už nehraje nikdo. Ani v neděli.

V posledních letech se objevilo mnoho iniciativ, které upřímně usilují o obnovu církevní hudby a zpěvu. Zaplať Pán Bůh, ale stále to nestačí.

Naším cílem by mělo být, aby každý živý kostel měl svého stálého a kvalifikovaného varhaníka/regenschorih (a samozřejmě také kostelníka!), aby kněží měli možnost doplňovat si hudební vzdělání a aby v místech, kde to jinak nejde, byla využita i technika.

Dovedu si představit, že někde v zapadlém pohraničí si přiveze kněz s sebou

do kostela svůj laptop, na flash disku má nahranou melodii mešní písně, žalmu a případně ordinaria. Vedle oltáře nainstaluje dvě reproduktory a od obětního stolu pustí doprovod, aby lidé živě zpívali a nezpívali falešně.

Je to sice hudební „konzerva“, neodpovídá to předpisům, ale bylo by to lepší, než ČÍST sekvence nebo dokonce Exultet (!!), jak píše pan Bronk.

J. Toman

NAPROHELP Úspěšná cesta k vlastnímu dítěti

Akreditovaný odborný seminář především pro lékaře a zdravotnické pracovníky a jiné odborníky, kteří se problematice řešení neplodnosti věnují. Zveme i kněze, bioetiky a poradce přirozeného plánování rodičovství. Úspěšnost našeho centra v řešení neplodnosti a počtu porozených dětí je velmi vysoká (80%). Ve svých prezentacích vycházíme z profesních zkušeností zahraničních gynekologů, z vlastních profesních zkušeností z gynekologické ambulance a zpětné vazby při poradenství zaměřené na řešení neplodnosti. Více na <http://cenap.cz/vzs-reseni-neplodnosti.php>

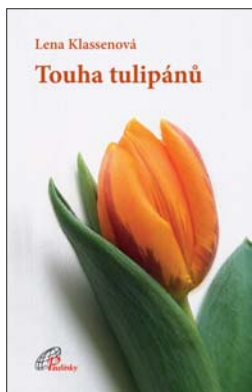
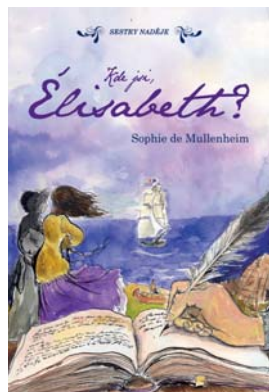
CENAP

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Sophie de Mullenheim: Kde jsi, Élisabeth?

Dobrodružství začalo ve chvíli, kdy Emílie našla dopisy, které jistá Charlotte psala své sestře Élisabeth. Nyní napínavý příběh pokračuje pátráním po adresátce dopisu. Podaří se Emílii a její kamarádce nalézt Élisabeth?

Brož., 270 str., 289 Kč

Lena Klassenová: Touha tulipánů

Románový příběh o Janě, která prodává květiny, ale už několik let vůbec nevnímá krásu kolem sebe. Po tragické smrti svého dítěte se uzavřela do svého světa, kam nikoho nepouští. Jednoho dne však potkává někoho, kdo o sobě tvrdí, že je anděl, rád vaří pro druhé a s nebeskou trpělivostí vede Janu zpátky do života.

Brož., 144 str., 189 Kč

Jak to vidí Jan Mazanec

Až u nás bude bydlet Ježíš, zmizí strach

Spíš než posílení hranic EU potřebujeme posílit své vnitřní přesvědčení a víru. Pokud bude víc lidí žít podle víry, pak i ti ostatní z nich vycítí oporu a respekt. A snad víc lidí pochopí, že Evropa pořád má křesťanství pod kůží.

V souvislosti s uprchlickou vlnou se v nás tluče to, jestli přichozím pomáhat, nebo je sem vůbec nepouštět. A zdá se, že u nás křesťanů je tento vnitřní soubor ještě širší.

Na jednu stranu slyšíme papeže i další autority, abychom uprchlíky „adoptovali“, a je nám i od bezvěrců citován příběh o milosrdném samaritánovi. Na druhou stranu slyšíme, že právě křesťané by měli lépe stavět hráz proti jinému náboženství.

V diskusích se častěji skloňuje křesťanství a související pojmy. Někdy je to ale zavádějící. Například na mítinku hnutí Islám v ČR nechceme byl transparent: „Alláhu, jdi domů, tady bydlí Ježíš!“ Kéž by to byla pravda! Jenže statistika říká, že Ježíš „bydlí“ asi u 10 procent Čechů, dalších 40 procent ho nechává přespát na zahradě a polovina lidí si domů nastěhovala nějakou jeho náhražku.

Jednou z takových náhražek náboženství je bourání hranic, i těch přirozených – mezi národy, náboženstvími, pohlavími atd. Bourači mají pocit, že všechna náboženství jsou si rovna a že jejich spolužitím dosáhneme ráje už na zemi. Nutí nás k omluvě za historické „zločiny“ křesťanství a přitom nevidí kriminalitu v ghettech evropských měst a jejich nevíra neumí rozpoznat fanatickou víru jiných.

A vadí jim, když někdo věří, že křesťanství je lepší než islám. Přitom máme právo to říct, stejně jako si vybrat, že víc pomůžeme křesťanům než muslimům (jak uvedl kardinál Dominik Duka). Vždyť muslimové jsou „doma“ daleko netolerantnější k naší víře než my u nás k té jejich. Našinec sotva pochopí, proč se na tržištích odpalují ženy i děti, proč se palestinská mládež raduje nad smrtí Židů nebo proč se stovky lidí ušlapou na pouti, která má být vrcholem zbožnosti. Od imámů také neslyšíme distanc od Islámského státu.

Kdybychom u nás neměli náboženskou svobodu, bezpečí, ekonomickou

stabilitu a cit pro slabší, kdybychom za přečiny sekali ruce a kamenovali, těžko by sem šlo tolik lidí. Zmíněné „výhody“ jsou důsledkem křesťanství. Přichozí to sice oceňují, ale zároveň nás vidí jako „zkažený Západ“. Tvrdí, že nám „nic není svaté“, že je tu nevázaná morálka a že podkopáváme rodinu. Uprchlíky přitom kuriózně často vítají právě ti, kdo tuto morálku propagují a oslabují rodinu.

Vypadá to, že společnost spěje ke kompromisu: „Pomoci lidem vyhnáním válkou, ale vracet ty, kteří nedodržují naše pravidla a jde jim jen o hmotné výhody.“ Kdo uprchlíkům pomáhá,

Je třeba pokorně přiznat, že celou věc nemáme pod kontrolou. Tím vzniká prostor pro Boha a pro zamyšlení nad tím, co před kým chceme ochránit.

neměl by být obviňován z naivity. A kdo nechce, neměl by být kritizován za sobectví, úzkoprsost nebo xenofobii.

Je třeba pokorně přiznat, že celou věc nemáme pod kontrolou. Tím vzniká prostor pro Boha a pro zamyšlení nad tím, co před kým chceme ochránit – jestli je to jen majetek a pocit bezpečí, nebo něco trvalejšího, co se hůř dá pojmenovat. Na to je třeba se ptát se zdravým sebevědomím a nenechat si vnutit názor, že naše vlast je horší než jiné země.

Extrém totiž vyvolává jen další extrémy. Řada lidí přílišnou vstřícnost k uprchlíkům vnímá jako nezodpovědnost a může hledat oporu v nedemokratických vůdcích jako protiváze k „lehkovážné“ a slabé Evropské unii. Lidé by chtěli slyšet někoho, kdo sdílí jejich obavy, ale necouvá před problémem a uzná

vá řád, hranice a odpovědnost. Nabízí se také podpořit vojáky a policisty, na kterých bude velká zátěž a už teď jejich autoritu podřívají různí „humanisté“, když každý jejich razantnější zásah označí za nepřiměřený.

Spíš než posílení hranic EU ale potřebujeme posílit své vnitřní přesvědčení a víru. Jinak budou typičtí obyvatelé Západu působit tak, jak je nekompromisně popsali politolog Bohumil Doležal: „Soustavným budováním sociálního státu pod ochranným americkým deštníkem jim za posledních 60 let narostla panděra a zakrněly nožičky a ručičky. Aby nemuseli moc makat, pozvali si do země námezdní síly z třetího světa, hlavně z muslimských zemí, a ti jim teď chtějí podřezat krky. A oni nemají nejen na to se bránit, ale ani na to utéct.“

Uprchlíká krize tak může být šancí přehodnotit některé věci. Pokud bude víc lidí žít podle víry, pak i ti ostatní z nich vycítí oporu a respekt. A pokud ne, bude třeba se bránit těm, kteří nám zakazují projevit víru. Možná tu bude víc vojáků, budeme muset víc pracovat rukama a nebudeme tak bohatí, ale zároveň nebudeme tak atraktivní pro ekonomické migranty. A snad víc lidí pochopí, že Evropa pořád má křesťanství pod kůží.

Závěrem stojí za to citovat modlitbu za český národ: „Bože, Otče nás všech, děkujeme Ti za Čechy, Moravu a Slezsko – naši krásnou a úrodnou vlast. Děkujeme Ti, žes nám ji po staletí pomáhal chránit proti nepřátelům vnějším i škůdcům vnitřním. Prosíme Tě, dej i nám dnes potřebné vůdčí osobnosti všude, kde chybí. Dej všem dětem otce, matku a spořádaný domov a veď nás, abychom žili ve vzájemném porozumění a každý na svém místě po vzoru svatého knížete Václava zodpovědně konali svůj úkol.“

Jan Mazanec

tajemník KDU-ČSL za Pelhřimovsko

Letem světem

Když jsme 1. října oslavili památku svaté Terezie z Lisieux, možná jste si mnozí vzpomněli na jeden její, stále aktuálnější výrok: „Kdyby lidé pochopili význam Eucharistie, pořádková služba by musela řídit zástup u vchodů do kostela.“ Ve světle nadcházejícího Národního eucharistického kongresu v naší zemi září obzvláště jasně. Ano, měli bychom zcela nutně chtít – na prvním místě u sebe – znovu obnovit eucharistickou úctu založenou na tom, že VĚŘÍME, že proměněná hostie představuje živé Tělo Ježíše Krista. Že je nám tak nablízku, jak je to jen možné (a nikdo jiný by nemohl být více) a denně se znovu za nás obětuje na oltářích celého světa. Diskuse o tom, jak přijímat Krista (formálně – tj. zda do úst, v kleče, na ruku apod.) se zdají být přímo výsměchem. Jak bychom mohli uvažovat o projevu vlastní úcty vůči Tomu, který je Nejvyšším, Veleknězem, Láskou našeho života? Jak bychom vůbec mohli zapochybovat o tom, jak na tuto osobní audienci přijdeme připraveni a v jakém postoji se setkáme s Ježíšem?

Ve slovenském deníku *Postoj* vyšel podnětný rozhovor s arcibiskupem a sekretářem Kongregace pro východní církve Cyrilem Vasilem. Na otázku: „Část obav z utečenců se spojuje s názorem, že když sem přijde příliš velký počet lidí jiné kul-

tury, může to ohrozit kulturu naši a naši křesťanskou identitu,“ odpovídá: „To je věc, která mne nejvíce bolí. A ani ne tak ve vztahu ke Slovensku. My v nejbližších letech nebudeme pravděpodobně cílovou stanicí pro uprchlíky. Když se bavíme o Evropě, dá se toto riziko kulturní změny vnímat. Kdy se ale takové změny odehrávají? Když přichází kultura, která je

Koláž: mimi

silnější, protože ta kultura, která se mění, ztratila svou životodárnou sílu. Evropa se jistým způsobem formálně distancovala od svých křesťanských kořenů a mluví o nich jen tehdy, kdy se cítí ohrožena migračními vlnami.“ Uprchlíci jsou pro nás misionářskou výzvou!

Socialistický poslanec Jeroným Tejc si onehdy všiml, že na dětském kanálu ČT v pořadu pro věkovou skupinu cca 4–12 let došlo ke skandálu; shodou okolností souvisí s uprchlíky. Pořad není nutně vi-

dět, poslanec Tejc ostře kritizoval to, že v jedné scéně došlo k situaci, kdy původní striktní NE uprchlíkům bylo obměněno v opatrné ano; vše bylo skrze herečku a moderátora odehráno na bázi diskuse a vysvětlení, že jde o lidi, kterým jde o život a je dobré jim pomoci. Tejcovi se nelíbí, že zde „není žádný náznak vyváženosti či opačných argumentů. Od ČT bych očekával něco jiného než tento hloupý způsob, jak prosazovat názor jedné skupiny.“ Není mým cílem toto nějak rozebírat, ale líbilo se mi, nač v této souvislosti poukázal ve své reakci Jindřich Šídlo: „Vyváženost“ je kategorie tak dokonale nekonečná, že se do ní vejde téměř cokoli. Někdy se tomu už trochu nevyvaldávavě podle Jeana-Paula Sartra říká „princip pět minut Hitler, pět minut Židi“, ale asi to je to nejvýstižnější pojmenování problému.“

Spousta věcí se zdá být postavena na hlavu nebo, chcete-li, uchopena za špatný konec. A je tu tolik nedorozumění a takové množství nevysvětlení, nedomyšlení a absence pohledu na možné důsledky, že je to až k pláči. Ale tím končit nebudeme. Můžeme to totiž ilustrovat tímto vtípem: „Jožka nastoupí do autobusu a posadí se. Za chvíli nastoupí starší pán a říká Jožkovi: ‚Tady sedím já.‘ – ‚Ale já jsem tu byl první!‘ – ‚Ale já jsem řidič.‘

-zd-

11. 10. Ne	28. neděle v mezidobí Mdr 7,7–11, Žl 90, Žid 4,12–13, Mk 10,17–30	18. 10. Ne	29. neděle v mezidobí (<i>Den modliteb za misie</i>) Iz 53,10–11, Žl 33, Žid 4,14–16, Mk 10,35–45
12. 10. Po	sv. Radim, biskup Řím 1,1–7, Žl 98, Lk 11,29–32	19. 10. Po	sv. Pavel od Kříže, kněz Řím 4,20–25, Lk 1,69–75, Lk 12,13–21
13. 10. Út	sv. Eduard Řím 1,16–25, Žl 19, Lk 11,37–41	20. 10. Út	sv. Irena Řím 5,12.15b.17–19.20b–21, Žl 40, Lk 12,35–38
14. 10. St	sv. Kalist I., papež a mučedník Řím 2,1–11, Žl 62, Lk 11,42–46	21. 10. St	bl. Karel Rakouský Řím 6,12–18, Žl 124, Lk 12,39–48
15. 10. Čt	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky Církve Řím 3,21–30a, Žl 130, Lk 11,47–54	22. 10. Čt	sv. Jan Pavel II., papež Řím 6,19–23, Žl 1, Lk 12,49–53
16. 10. Pá	sv. Hedvika, řeholnice Řím 4,1–8, Žl 32, Lk 12,1–7	23. 10. Pá	sv. Jan Kapistránský, kněz Řím 7,18–25a, Žl 119, Lk 12,54–59
17. 10. So	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka Řím 4,13.16–18, Žl 105, Lk 12,8–12	24. 10. So	sv. Antonín Maria Klaret, biskup Řím 8,1–11, Žl 24, Lk 13,1–9

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.